

Arrest

nr. 163 394 van 2 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend zowel bij faxpost als bij aangetekende zending om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 januari 2016 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 3 november 2015 een asielaanvraag in. Verzoekende partij wordt vergezeld door zijn echtgenote en twee meerderjarige neven.

Vingerafdrukken tonen aan dat verzoekende partij reeds op 29 oktober 2015 asiel heeft aangevraagd in Duitsland. Op 9 december 2015 wordt een terugname verzoek gericht aan de Duitse instanties die op 15 december 2015 met toepassing van artikel 18(1) van de Dublin-III-Verordening instemmen met het verzoek voor terugname.

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven op 25 januari 2016.

Op 5 februari 2016 dient verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing, gekend op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder rolnummer X.

Op 1 maart 2016 dient verzoekende partij een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekende partij is niet vastgehouden. Evenmin is een repatriëring voorzien.

2. Over de rechtspleging en de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Ingevolge artikel 39/85, tweede lid van de vreemdelingenwet dienen bijgevolg de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen, en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit deze bepaling volgt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (RvS 13 februari 2007, nr 167 754)

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt dat het verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen in voorkomend geval een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Verzoekende partij zet betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid uiteen dat zij op dinsdag 23 februari 2016 in het centrum te Jodoigne een “afgevaardigde van verwerende partij” heeft ontvangen die stelde dat “vanaf maandag 29 februari 2016 het mogelijk is dat een gedwongen uitzetting naar Duitsland zou geschieden”. Het voormeld bezoek betekent voor verzoekende partij dat de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel imminent is geworden.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het vorderen van voorlopige maatregelen waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de voorlopige maatregelen en van de schorsing die door deze voorlopige maatregelen wordt betracht, duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing bij voorlopige maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient verzoekende partij aan te tonen dat de schorsing bij voorlopige maatregel van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Het kenmerk van de voorlopige maatregelen gevorderd bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals *in casu*, is dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de vreemdeling reeds het voorwerp uitmaakt, imminent wordt.

Vastgesteld wordt dat een imminente verwijderingsmaatregel of dwangmaatregel ontbreekt. Het uiterst dringend karakter van de vordering is niet aangetoond. Bovendien blijkt de verwerende partij niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen zonder uiterst dringende noodzakelijkheid te laat zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekende partij is vastgehouden waaruit een nakende repatriëring zou kunnen vermoed worden. Een repatriëring is ook niet voorzien. Verwerende partij bevestigt in de nota met opmerkingen dat er geen beslissing is genomen die haar status heeft gewijzigd ten opzichte van het moment dat zij een ‘gewone’ vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring indiende. Het feit dat er iemand bij verzoekende partij zou zijn langsgesegaan om haar mee te delen dat er in de toekomst de mogelijkheid bestaat tot gedwongen terugleiding toont geen hoogdringendheid aan op het moment van het indienen van huidige vordering. De imminentie is vooralsnog hypothetisch.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet samengelezen met de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van voornoemd koninklijk besluit van 21 december 2006 en aan de door artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd koninklijk besluit van 21 december 2006 opgelegde voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 januari 2016 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. MOONEN